

Макарівські ВІСТІ

П'ЯТНИЦЯ,

22 серпня

2014 року

№ 32 (10836)

Газета виходить
з 10 січня 1932 року
Ціна договірна

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, УКРАЇНО!

ДОРОГА ГРОМАДО КИЇВЩИНИ!

Від щирого серця вітаю вас з Днем Державного Прапора та Днем Незалежності України!

За всі роки Незалежності Україна вперше переживає такі суворі випробування: анексований Крим, проведення антитерористичної операції на Сході України, загроза військового вторгнення. Долею випало відзначити 23-ю річницю проголошення Незалежності у непростий період багатовікової історії, коли знову доводиться вести кровопролитну боротьбу з зовнішнім агресором за збереження єдиної, незалежної та суверенної держави. Той, кого ще вчора вважали другом-побратимом, найближчим партнером, сьогодні відправляє найманців для дестабілізації ситуації в Україні, на совісті якого – життя українських воїнів, мирних жителів.

Та разом з тим, період випробування став періодом єднання, братерства, підняття національної самосвідомості. Так, весь український народ об'єднався заради мирного та щасливого майбутнього наших дітей.

Те, що вчора здавалося другорядним, сьогодні – актуальне. Завдяки патріотам за короткі терміни підвищили боєздатність армії, сформований громадський рух для підтримки військових. Біда, яка прийшла в Україну, зблизила людей: від Львова – до Харкова, від Києва – до Одеси. Адже усі хочуть жити в новій, процвітаючій, європейській державі.

А український прапор став насправді патріотичним символом. Сьогодні в національний двоколір пофарбовані мости, будівлі, архітектурні пам'ятки. Тож нехай він і надалі буде символом віри кожного українця у перемогу з агресором, а для воїнів слугує оберегом.

Я бажаю усім нам мирного неба над головою, національної злагоди, благополуччя, спокою у сім'ях та міцного здоров'я.

Слава Україні!

**З вірою у мир та спокій
Володимир ШАНДРА,
голова облдержадміністрації.**

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ ТА ГОСТІ МАКАРІВЩИНИ!

Макарівська районна державна адміністрація і Макарівська районна рада щиро вітають вас з Днем Державного Прапора України та Днем Незалежності України!

Наш прапор – це символ свободи і незалежності, слави і відродження України. Його маємо берегти і шанувати як найвищу національну святиню.

Благородні синій і жовтий кольори неба і пшениці символізують велику працю наших людей від Сходу до Заходу України й з Півночі до Півдня. Під рідним знаменом український народ утвердив віковічну мрію про державність, соборність і самостійність. З ним ішли у бій, за нього віддавали життя.

Так і 23 роки тому наш стяг гордо замайорів над усією державою, відколи здійснилася споконвічна мрія українців – бути господарями на своїй прекрасній і чарівній землі. Майже тисячу років, з часів Київської Русі, українці прагнули вільно жити, сповідувати свої традиції та звичаї, не зазнаючи при цьому поневірянь та утисків. Та історичні умови склалися так, що на українській землі панували більш згуртовані центральною владою народи-сусіди, а українці постійно боролися за свою свободу та державність. Навіть сьогодні, у XXI столітті, весь український народ

змушений відстоювати своє право бути вільним та незалежним у своїй державі, на своїй землі, де сини України віддають свої життя на вогняних позиціях війни, що точиться на Сході країни.

Проте немає сумніву в тому, що перемога буде здобута, скільки б часу не тривало це протистояння, Україна відновиться, виросте нове покоління українців, які тільки народилися та будуть народжені, але в їхніх жилах вже тече кров свободи, кров патріотів, а це найсильніша зброя, яку не скорить жодна нечисть.

Отож давайте разом об'єднаємося навколо національної ідеї та усвідомимо нарешті нашу самобутність.

Також дякуємо нашим захисникам, які мужньо й самовіддано боронять терени рідної землі.

Шановна громадо! Бажаємо вам здоров'я, щастя, успіхів у всіх ваших справах, і нехай любов до Батьківщини надихає вас на нові звершення, на нові добрі справи в ім'я нашої України та її майбутніх поколінь.

**Микола ШВИДКИЙ,
голова райдержадміністрації.
Олександр ШУТУН,
голова районної ради.**

Ми традиційно відзначаємо два українські, глибокопатріотичні свята: 23 серпня – День Державного Прапора, 24 серпня – День Незалежності України!

Ці свята є пам'яттю про цілі покоління наших предків, що творили націю і боролися за державність. Саме зараз ми маємо можливість задуматися про день завтрашній, про майбутнє України в цілому. Наразі, в такий тяжкий для держави час, ми повинні триматися разом, допомагати одне одному, підтримувати тих, хто опинився в скруті, і докласти максимум зусиль для звільнення території України від усякої нечисті, котра руйнує міста і губить наших людей. Тож давайте відтворювати наші українські традиції та працювати задля процвітання нашої Батьківщини. Добробуту вам і мирного неба над головою!

Шана захисникам Незалежності України!

**Руслан СОЛЬВАР,
народний депутат України.**

ШАНОВНІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Прийміть щирі вітання з нагоди Дня Незалежності України!

З кожним роком розбудови і розвитку нашої держави поглиблюється усвідомлення цієї події і дати – 24 серпня – і значення її для всієї держави, для кожного з нас, її громадян. І це закономірно: великі події досягаються на відстані, з плином часу.

Перші кроки Незалежності стали випробуванням для всіх нас – тестуванням на зрілість, на терпіння, на толерантність, нарешті – на здоровий глузд. Нині уже ніхто не сумнівається у тому, що український народ спроможний поліпшити життя у своєму домі власної Батьківщини. Впевнений, що день прийдешній принесе нам світле почуття радості від усвідомлення власної причетності до розбудови нашої неньки-України!

У цей святковий день зичу вам, дорогі побратими, міцного здоров'я, щастя, родинного добробуту, душевної рівноваги та впевненості в майбутньому, добра і злагоди, порозуміння і згуртованості, через які пролягає шлях до нового життя!

Нехай ваша важлива праця на благо рідної Батьківщини та українського народу завжди буде плідною та натхненною, а джерело віри, надії й любові до України – повік невичерпним!

**Олександр КАЧНИЙ,
депутат обласної ради.**

Від щирого серця й від усієї душі зичу землякам, рідним, друзям та колегам здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили і на снаги в усіх ваших справах і нехай мрія про краще майбутнє окриляє вас на нові звершення, на нові добрі починання, в ім'я соборної незалежної демократичної процвітаючої України, надійної запоруки добробуту й щасливого життя її народу. З святом вас! Хай святиться ім'я твоє вічно, Україно!

**Олександр ІВАЦЕНКО,
Макарівський селищний голова.**

**ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ,
ЯК СОНЦЕ ЛЮБИТЬ,
ЯК ВІТЕР, І ТРАВИ, І ВОДИ...
В ГОДИНУ ЩАСЛИВУ
І В РАДОСТІ МИТЬ,
ЛЮБИТЬ У ГОДИНУ НЕГОДИ.
ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ У СНІ
Й НАЯВУ, ВИШНЕВУ
СВОЮ УКРАЇНУ,
КРАСУ ЇЇ, ВІЧНО ЖИВУ І НОВУ,
І МОВУ ЇЇ СОЛОВ'ИНУ.**

Володимир СОСЮРА.

З ІСТОРІЇ СВЯТ

ДЕНЬ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА

Одним з трьох офіційних державних символів, що символізують суверенітет нашої держави є Державний Прапор України, який відповідно до статті 20 Конституції України являє собою стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів.

Значення синього та жовтого кольорів на прапорі традиційно трактують як поєднання чистого, мирного безмарного неба, що простягнулося над жовтим кольором хлібного лану – символу мирної праці і достатку.

Державний Прапор України затверджено Постановою Верховної Ради України від 28 січня 1992 р.

Тодішній президент Леонід Кучма у серпні 2004 року підписав указ про встановлення Дня державного прапора України, який святкується щорічно 23 серпня.

Державний Прапор України має здатність кликати як на урочисті мітинги і свята, так і на боротьбу за свободу і честь нації. Під його знаменом ми йшли до проголошення самостійної Української держави. Це наш історичний дух, наша совість і символ нашої незламності. Під цим прапором український народ на весь світ засвідчив своє прагнення до свободи, незалежності, гідного життя у єдиній сім'ї європейських народів.

23-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

День Незалежності України – найголовніше державне свято, що відзначається щороку 24 серпня на честь прийняття Верховною Радою УРСР Акту проголошення незалежності України. Саме з прийняттям цього Акту починається відлік утворення вільної, самостійної та незалежної держави Україна в її сучасному вигляді.

Вперше День Незалежності України було відзначено 16 липня 1991 року, а саме 16 липня 1990 року Верховна Рада Української РСР ухвалила Декларацію про державний суверенітет та постанову «Про День проголошення незалежності України».

18 червня 1991 року було внесено відповідні зміни до статті 73 Кодексу законів про працю Української РСР, внаслідок чого у переліку святкових днів з'явився запис: «16

липня – День незалежності України».

Оскільки 24 серпня 1991 року Верховна Рада Української РСР ухвалила Акт проголошення незалежності України, який 1 грудня 1991 року український народ затвердив на Всеукраїнському референдумі, виникла потреба змінити дату святкування Дня незалежності України. Тому 20 лютого 1992 року Верховна Рада України ухвалила відповідну постанову «Про День незалежності України», згідно з якою у частині першій статті 73 Кодексу законів про працю України слова «16 липня – День незалежності України» замінили словами «24 серпня – День незалежності України».

Таким чином, з 1992 року День незалежності у нашій державі щороку відзначається 24 серпня.

ПІДТРИМУЄМО НАШИХ ВІЙСЬКОВИКІВ

Жителі сіл Лишня і Осикове активно підтримують у цей нелегкий час українську армію. Та як же її не підтримувати, коли вона захищає Україну, бореться за її незалежність. Наразі з наших сіл мобілізовані 18 хлопців-соколів. Проводжаючи їх, кожна мати просила у Бога, щоб син повернувся живим, а ще кожному загорнула в біленьку хустинку грудочку рідної землі, щоб оминали в бою кулі і всі негоди злі. Пригорнули до своїх сердець та відпустили, благословивши на ратний труд. А серце матеріньське болить, щемить і ночами не спить, все благає Бога зберегти її кровиночку.

За ініціативою депутата районної ради, архимандрита Філарета (Єгорова), хор «Сік землі» села Лишня (керівник Софія Керусенко) провів два благодійні концерти в сільському будинку культури та в храмі Параскеви Сербської для жителів села.

А в Осиковому благодійний концерт організував вокальний колектив «Калиновий гай» (керівник Стефанія Колесник). Цей співочий ансамбль створений чотири роки тому (засновником і керівником була Марія Даниленко), а

вже 31 серпня хор вперше вийшов на сцену в День села.

Наступного року «Калиновий гай» відзначитиме п'ятирічний ювілей, а хор «Сік землі» цього року святкуватиме своє десятиріччя.

Обидва хори в своєму репертуарі мають багато українських народних пісень, та пісні, написані жителями села Лишня Марією Даниленко. Серед них «Живи, моє село» для лишнянського хору, «Моя Осикова свята» для хору «Калиновий гай», а також «Молодесенький солдат», «Україна – рідний край», «Розцвітай, моя земля», які й звучали на концертах.

Учасники колективів не лише співають, а й добре володіють художнім словом. У концертах читали вірші Євгенія Сидоренко, Надія Кириленко, сестри Любов та Ольга Мельниченко, Ольга Даниленко та Лідія Мостицька.

На концертах було зібрано 10 тисяч гривень. Також жителі сіл зібрали багато продуктів, речей першої необхідності, які передали нашим військовикам у зону АТО.

Марія ІВАНОВА.

Голова райдер-жандміністрації Микола Швидкий провів зустріч із жителем села Борівка Олександром Світельським, прикордонником, який використовує свою відпустку, приїхав із зони бойових дій АТО до рідного району. У ході зустрічі були обговорені питання надання допомоги військовослужбовцям Макаріщини, які проходять військову службу або перебувають на лікуванні у військовомедицинському госпіталі, а також загальної ситуації, яка склалася у східних регіонах країни. У свою чергу голова райдер-жандміністрації побажав Олександрові міцності сили духу та витримки, адже він скоро повернеться до зони АТО, і запевнив у наданні необхідної підтримки.

НАШІ СЛАВНІ ЗЕМЛЯКИ

ЛЕТЯТЬ РОКИ І КЛИЧУТЬ ЙТИ ВПЕРЕД...

...У шумі бистрої ріки
летять роки, летять віки,
Здається, не жалеє
нас невідданий і пророчий час,
Та кличе все ж іти вперед,
шукати нелегких доріг,
А потім, озирнувшись,
ти побачиш, що поряд тебе
йтиме тихо... Вдячність...
(А.А.Шевченко)

Багата на талановитих, творчих людей наша макарівська земля. Це когорта тих, хто сьогодні творить духовне обличчя нашого району, дбає про збереження і подальший розвиток національної культури, відає цій справі свій час, свій талант і натхнення. Саме до таких сподвижників культурної діяльності належить Надія Борисівна Бабенко.

Ми, її учні, кожного разу дивуємось нестримному потягу нашого педагога до улюбленої справи, наполегливості у досягненні своєї мети, умінні донести до нас потрібні знання і невимовно пишаємось тим, що маємо такий приклад для наслідування. Адже ми – лише маленька часточка того моря людей, які користуються її мудрими порадами, йдуть у завжди відчинені двері. Постійно перебуваючи у творчому русі, Надія Борисівна завжди знаходить нові ідеї, і дивлячись на неї, запитуєм себе: доля дістається з народження чи вона твориться людиною протягом усього життя, а можливо, і те, і друге?..

Наукова творча діяльність Надії Бабенко розпочалася у 90-х роках минулого століття, і багато в чому була обумовлена її щирою любов'ю до культури, вивчення і дослідження якої вона присвячує свій талант вченого. Вона – професор Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв.

Народилася Надія Борисівна у Фасовій. Своє покликання обрала, коли батько Борис Микитович вперше навчив грати на баяні. Потім разом з ним стала засновницею хору в селі. Любов до села, української мови, народної культури, пісні, макарівської землі, яку прищепили їй батьки, пронесла через все життя.

Трудову діяльність розпочала з 1971 року в рідній Фасівській восьмирічній школі старшою піонервожатою. Без відриву від роботи навчалася у Київському державному інституті культури ім. О.Є. Корнійчука (Київський національний університет культури і мистецтв).

Працювала на різних посадах у сфері культури. Була художнім керівником будинку культури в Грузькому, завідувачкою клубом сіл Людвинівка та Фасова. Доклала багато зусиль у створенні художньої самодіяльності цих сіл, агітбригад. А які чудові концерти, обряди заручин, дитячі фольклорні колективи були створені під її керівництвом!

Ці колективи разом зі своїм керівником неодноразово отримували призові місця на куштових оглядах. Вона ніколи не розлучалась із батьківським баяном. Зрештою, талановитого, цілеспрямованого молодого спеціаліста запросили працювати на посаду директора районного будинку культури. А вже з 1988 по 1997 роки вона завідує районним відділом культури. З 1999 року Н.Б. Бабенко переведено на роботу в Державну академію керівних кадрів культури і мистецтв, нині Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв.

Надія Борисівна працює завідувачкою лабораторії кафедри гуманітарних і соціальних дисциплін, старшим викладачем кафедри,

доцентом кафедри соціології, професором кафедри суспільних наук. Пише ряд наукових посібників, монографій, наукові публікації, розробляє робочі програми, навчально-методичні комплекси, спецкурси, які із зацікавленням слухають студенти бакалаврату та магістратури Академії. Вперше розробила та втілила у навчальну діяльність ВНЗ спецкурс «Соціологічний аналіз сімейної політики в сучасній Україні», який сама і викладала. За 15

років викладацької роботи в Академії розробила та застосувала на практиці біля двадцяти робочих програм та навчальних комплексів з курсів галузевої і спеціальної соціології, культурології, зокрема: «Вступ до спеціальності», «Соціологія вільного часу і дозвілля», «Соціологія сім'ї», «Соціологія молоді», «Соціологія освіти», «Соціологія культури», «Соціологія», «Соціологія особистості», «Соціологія праці», «Електоральна соціологія», «Соціологія сім'ї та молоді», «Загальна соціологія», «Соціально-культурне прогнозування», «Культурно-дозвілєва діяльність», «Методика викладання фахових дисциплін», «Соціальна інженерія» та ряд інших.

У 2004 Надія Борисівна здобула науковий ступінь кандидата педагогічних наук, захистивши дисертацію, а вже у 2006 році отримала вчене звання доцента кафедри соціології. Має майже 80 наукових публікацій з соціологічного та культурологічного напрямлення, з них монографія та три навчальні посібники: «Сімейне дозвілля». Теоретичні та емпіричні аспекти: Монографія (2001 р.); «Соціологія сім'ї». Навчальний посібник (2004 р.); «Соціологія вільного часу і дозвілля». Навчальний посібник (2005 р.); «Соціально-культурне прогнозування». Навчальний посібник (2008 р.).

Надія Борисівна підготувала матеріали для ряду колективних монографій, зокрема: «Су-

часний стан та трансформаційні процеси культурно-дозвілєвої сфери в Україні.» /Культура в сучасних трансформаційних процесах: Монографія (2011 р.); «Освітньо-педагогічні погляди Тараса Шевченка крізь призму його життя і творчості Тарас Шевченко буде жити у віках» Шевченківські студії, присвячені 200-річчю з дня народження Великого Кобзаря. Колективна монографія (2014 р.); «Еволюція ціннісних орієнтацій сучасної української молоді в умовах соціокультурних змін.» /Людина в сучасному цивілізованому процесі - філософсько-культурологічні та етико-естетичні виміри: Монографія (2014 р.). Як вчений, вона бере активну участь у науково-творчій та громадській діяльності в Україні. Неодноразово була учасником всеукраїнських та міжнародних науково-практичних та науково-теоретичних конференцій. Основні напрями наукових досліджень, на які звертає увагу науковець, це сучасний стан та перспективи розвитку соціально-культурної сфери в Україні, прогнозування соціально-культурної сфери, культурно-дозвілєва діяльність, культура сім'ї та молоді, реформування освітянського процесу, соціалізація особистості, соціально-культурний потенціал закладів культури в Україні тощо.

Кожну написану і видану книжку, публікацію Надія Борисівна передає у місцеву бібліотеку рідного села.

Адже постійно намагається сприяти культурному розвитку своєї малої Батьківщини, турбується про виховання та культурне зростання своїх юних земляків, прищеплюючи любов до України, рідного краю, української мови, сприяє навчанню своїх земляків у Київських вузах. Трудовий стаж Надії Борисівни – 43 роки. Неодноразово за успіхи відзначалась грамотами, дипломами, подяками.

Її шляхом йде донька Юлія, яка закінчила два вищі навчальні заклади та здобула спеціальності фінансового менеджера і соціолога. Нині - здобувач Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, працює над науковою темою дисертаційного дослідження «Ціннісні орієнтації української молоді в умовах соціокультурної трансформації».

Енергія любові і щирості, працездатності, яку випромінює Надія Борисівна, залишаються назавжди з тими, хто мав та має радість спілкуватися і працювати з нею. Можна лише проімається гордістю за таку жінку, матір, особистість, вченого, наставника. І, як говорить поет П.Ральченко:

Коли з душі, як з пісні,
пісня лється -
Красива, вічна, чиста, як дитя,
Я розчиняю навстіж своє серце,
І в світ пливають
найкращі почуття...

Вчора Надії Борисівні виповнилося 60 років. З нагоди ювілею хочемо висловити щирі слова вдячності нашому науковому керівнику та бажемо творчого натхнення, трудових успіхів, поваги й любові від вдячних студентів та аспірантів, Божої благодаті на многі літа.

Алла ШЕВЧЕНКО,
Інна СУШИЦЬКА,
здобувачі Національної
академії керівних кадрів
культури і мистецтв.

АКЦІЯ

«НАПИШИ ЛИСТА, НАМАЛЮЙ МАЛЮНОК І ВІДПРАВ СОЛДАТУ»

Таку акцію оголошують Макарівська районна спілка піонерів, союз жінок-трудівниць «За майбутнє дітей України» разом з редакцією газети «Макарівські вісті».

Листи та малюнки надсилати в редакцію газети «Макарівські вісті», вони обов'язково будуть опубліковані та надіслані – передані волонтерами у військовій частині.

Слава героям, які захищають незалежність України!

ЦЕЙ ДЕНЬ В ІСТОРІЇ РАЙОНУ

22 серпня 1964 року при Макарівському комбінаті комунальних підприємств утворено будинково-управління. (Рішення № 289/8 виконкому Макарівської районної Ради).

22 серпня 1989 року прийнято рішення про об'єднання Новошепелицької сільської Ради, що в 1986 році була передислокована в Макарівський район із зони радіаційного забруднення і функціонувала в с. Забуяння, із Забуянською сільською Радою в одну сільську Раду – Забуянську. (Рішення сесії Новошепелицької сільської Ради).

(Використано інформацію, що міститься в архівних фондах №№ 1, 82).

Юлія КРАВЕЦЬ,
начальник архівного
відділу
райдержадміністрації.

МИРУ ВАШИМ ОСЕЛЯМ!

Вітаю усіх українців із Днем Незалежності! Миру та благодаті вашим оселям!

Щирі співчуття людям, які втратили рідних на війні. Сумую разом з вами і сподіваюсь на скоре завершення цього несправедливого і наглого жахиття.

Згадую той день, коли Україна стала незалежною. Як триумфували люди! Безмежною надією та радістю світилися їхні очі. Скільки сподівань та планів про майбутнє України було піднесено і вимовлено. Надія на щастя й добробут звучали із вуст кожного, залюбленого у свою Батьківщину українця.

Вольтер сказав: "Батьківщина - це край, де полонянка душа."

УКРАЇНІ

Я хочу бачити Україну,
Мою Україну, рідну неньку,
Могутньою, що не гне спину,
Як дівчина на побігеньках!
Я хочу бачити тебе, нене,

В вінку, із стрічками у косах,
В полях засіяних зелених,
У діточках дзвінкоголосих!

Я хочу чути тебе, сива,
В піснях, в бандури ніжних звуках,
Знайти тебе в квітках красивих
І пізнавати в дітях, внуках!
Я хочу бачити, Україно,
Сади вишнево-калинові,
Як ти мужнієш і невпинно
Діла звершаєш добрі, нові!
Я хочу, Україно добра,
Щоб ти дітей своїх любила.
За правду чесно і хоробро
Завжди боролась справедливо!
Я хочу бачити, могутня,
Як про таланти свої дбаєш.
О мово наша незабутня!
Які простори ти долаєш!
Я хочу чути, ясноока,
Шепіт лісів твоїх безкрайних,
Дзюрчання синіх рік глибоких,
Спів запальних гуцулок файних!
І як би я хотіла, нене,
Щоб ти завжди була щаслива,
Уважно глянула на мене:
Це ж я - дівтора галаслива!
Ми ж діти всі твої, Україно,

В якому б не були ми віці.
Хай час летить собі нестримно!
Ми є і будем - українці!

Цей вірш написаний через декілька днів після проголошення України незалежною державою. У ньому мої бажання та надії, які є актуальними і на сьогоднішній день. Війна, яка зараз точиться на Сході України, є несправедливою та загарбницькою, у якій знештувано усіма правами та свободами людини та України як суверенної держави. Найгірше те, що зазнаємо наруги від братньої коліс держави, яка не дає тепер змоги розвиватись Україні.

І все ж надія та сподівання на краще ніколи не покинуть наші серця. Душі свої піднесімо до Бога, молимося за Україну та її хоробрих воїнів.

Україно, ми усі з тобою!
Слава Україні! Героям слава!

Паша ГРАН.

СВІТ НАШИХ ЗАХОПЛЕНЬ

ЗУПИНЕНА МИТЬ ПОДАРУЄ НАСОЛОДУ
ПЕРЕЖИВАТИ ЯСКРАВІ ПОЧУТТЯ

Творчість у будь-якій формі дозволяє людині піднятися над звичайністю буднів, над сірістю або сумовитістю життя, дозволить відчувати себе творцем. Важко зробити перший крок. Але от задайте собі питання, чим би ви зайнялися, якби у вас був вільний час? Згодьтеся, майже в кожного яких тільки не має планів. Але не всякий здатен узяти пензлі, палітру, мольберт і створити вже матеріалізоване відображення частинки свого внутрішнього світу. Тут потрібен талант від Бога.

Наталію Завалішину знають у районі як успішного керівника районного комунального підприємства водного господарства. Не один рік пропрацювала тут, але за сімейними обставинами три роки тому залишила роботу. Відтепер, як каже, - домогосподарка. Але на звичну для нас домогосподарку ця симпатична білявка мало схожа. І те, що вона взялася за писання картин, всім, хто знайомий з нею, не видається таким уже й дивним. Хоча за професією Наталія інженер-будівельник гідротехнічних споруд, ще три роки тому навіть і не думала, що захопить образотворчим мистецтвом. Відтепер не уявляє як це стільки років не брала до рук пензля. Нахлинуло це бажання враз і зовсім непередбачувано. Після поїздки до Єрусалиму (а подорожування - це давнє хобі всієї її родини) придбала полотно, мольберт, фарби і написала першу свою картину, на якій чотирирічна онучка Катруся на морі. Щоправда, тепер, з досвідом, який прагла здобути самотужки і відвідуючи майстер-класи художниці Наталії Гречухіної, бачить чимало недоліків першої спроби, але радіє, що вона вдалася, бо подарувала нові, до цього не відчуті, грані життя, сповнені солодкого і час-то терпкого творчого неспокою. Тепер кожного дня в неї народжуються нові задуми. Черпає їх в красі природи, серед людей, скрізь, де буває, з ким спілкується.

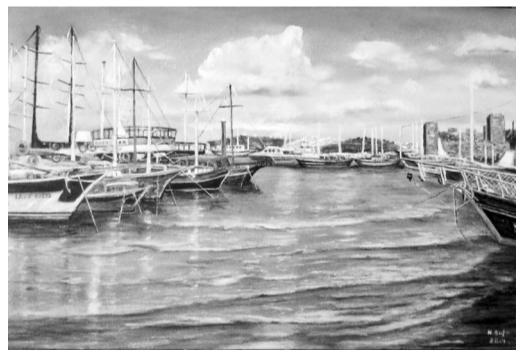
Я не художник і не мистецтвознавець, тому про професійні тонкощі картин судити не беруся, але як і більшості з тих, кому довелось побачити роботи Наталії, була зачарована особливим настроєм її полотен. Це далеко не змальоване чи скопійоване

зображення, а більш відчуте та пропущене крізь себе враження. Художниця видається володіє вмінням «слухати» навколишній світ, бачити і пропускати крізь серце його течію, колорит, ритми і силуети часу. Дивлячись на її роботи, вас огортають почуття. Десь призабуті, і десь, можливо, приховані в глибині душі, що оживають від погляду на червоні маки в житі й дивовижного «танцю» коней над морським плесом... Почуття народжують позолочені дзвіниці київських церков, лики святих, замріяні вітрильники у бухті Егейського моря...

Її картини яскраві, насичені барвами. Розповідає про те, що її вразило, примусило зупинитися, задуматися. Задуматися полотна примушують і нас, даруючи насолоду разом співпереживати, милуватися красою навколишнього світу і дякувати майстерності художника, його вмінню передати цей образ.

У світі Наталіних полотен тобі на диво якое по-домашньому затишно. Бо вони світлі і щирі, як добрі почуття, що йдуть від серця. Певне тому й хочеться лишити в пам'яті ці, такі різні картини, і знову повернутися, щоб побачити їх.

Загалом у доробку Завалішиної до 50 полотен. Більшість з них писані олійними фарбами. Хоча є й акварелі, графічні роботи. Це і пейзажі, і натюрморти, і портрети, і релігійний живопис... Спершу Наталія писала, як каже, для себе, цього потребувала енергетично. Чоловік, донька із зятем були першими поціновувачами, критиками, натурщиками і, до речі, спонсорами (живопис справа не з дешевих). А ось учора в районно-

му будинку культури відкрилася перша персональна виставка художниці. На ній Наталія Завалішина представляє 38 картин. Художниця присвятила її Дню Незалежності України. З нагоди цього для кожного українця, тим паче у такий непростий час для Батьківщини, свята - серед робіт є й такі, в яких присутні давні символи і сучасна патріотична символіка України. А ще Наталія Анатоліївна хоче виставкою започаткувати благодійну справу - збір коштів армії в зону АТО.

Виставка триватиме до 28 серпня. Тож всі, хто бажає ознайомитися з творчістю землячки (а Наталія - макарівчанка, до речі, депутат районної ради), можуть завітати і побачити творчий доробок митця. Зупинена мить життя на картинах художниці, впевнена, подарує вам насолоду. Бо недарма кажуть, що справжньою творчою особистістю може бути тільки людина, відкрита до сприйняття нового у житті, повна зацікавленості до цього нового, жагучого бажання ствердити і звернути на нього увагу сучасників.

Анна СУХЕНКО.

«НАШІ КОЛЬОРИ»

ДІСТАЛО... І РОСІЯН
ПЕРЕФАРБУВАЛИ
ЗІРКУ І ВИВІСИЛИ
ПРАПОР УКРАЇНИ

У Москві в ніч на минулу середу невідомі перефарбували зірку на шпилі сталінської висотки на Котельницькій набережній. Про це повідомили російські ЗМІ, пише Укрінформ. "Там був вивішений також український прапор. Про це в поліцію повідомили очевидці", - говориться в повідомленні. Житловий будинок на Котельницькій набережній в Москві - одна з висотних будівель, побудованих в гирлі Язузи в 1938-1952 роки. У будинку 26 поверхів, його висота 176 метрів. У різний час у будинку жили Людмила Зікіна, Євгеній Євтушенко, Фаїна Раневська, Андрій Вознесенський, Костянтин Паустовський, Юрій Любімов. І хоч підозрюваного у правопорушенні затримано і доправлено у відділ поліції для розгляду справи, як сказав співбесідник агентства, а український прапор з будівлі вже зняли верхолази, нас, українців, не може не тішити такий подарунок до Дня Незалежності від свідомих росіян.

Президент України Петро Порошенко звернувся до українців по всьому світу прикрасити свої будинки, офіси і авто в національні кольори. Про це глава держави заявив у середу, 20 серпня.

«Напередодні Дня Незалежності ми розпочинаємо акцію «Наші кольори», яка присвячена українському прапору. Символічно, що цього дня в наші кольори розфарбували, можливо, найбільшу висотку в Москві», - написав Порошенко на своїй сторінці в Facebook.

ТВОЯ ПІСНЯ...

...А пісня - це посмішка щастя,
І подих минулих століть,
Надій майбуття
перший заспів,
Сучасного
впевнена мить...
В себе увібравши
все світло,
Всі зорі і сяйво часів
Пливе по Україні привітно
Чарівний нечуваний спів...
...І линула пісня,
пливла над полями,
По далях просторів
і пишних ланів,
Над висюю гірською
і понад лісами -
Чарівний, казковий,
нечуваний спів...
Над барвами тихих
добрів у світанках,
Над квітами в сяйві
і сріблї роси,
По ніжних туманах
в закоханих ранках -
Лунав цей чарівний,
нечуваний спів...
Завмерла земля,
в небі зорі застигли,
І вщухли вітри,
згасли хвилі морів -
І слухали всі, як летів,
мов на крилах,
По світу - чарівний,
нечуваний спів -
То пісня твоя,
Україно, летіла!
Немає такої ніде із світів,
І пісня - сама ти,
моя Україно,
Чарівний, казковий,
нечуваний спів!

Ігор ГОДЕНКОВ.

РІДНЕ СЕЛО

Дороги, дороги, дороги...
Ведуть нас по рідній землі,
Спуститися
із гірки в долину,
І будеш у нашій селі.
У ньому не тільки що влітку,
А навіть в густий снігопад,
Відкриєш
здивовано раптом,
Чудовий куточок Карпат.
А потім далі,
за озером дальнім,
побачиш таку красу,
На фоні блакитного неба,
І в сні не побачиш таку.
То як же свого не любиш,
І в серці своїм не нести?
А пестити і милуватись,
Навічно в душі зберегти.

Ольга ЖДАНЕНКО.

ЗАВЕРШЕНО ЗБИРАННЯ РАННІХ ЗЕРНОВИХ

В цьому році площа до збирання ранніх зернових і зернобобових культур в сільськогосподарських підприємствах району становила 6052,3 га, в тому числі 4456,3 га озимих культур, з них: 3404,3 га озимої пшениці та 1052 га жита і 1396 га ранніх ярих: 560 га ячменю, 30 га ярої пшениці, 806 га вівса та 200 га ярого ріпаку.

Для збирання врожаю сільськогосподарські підприємства району задіяли 43

зернозбиральні комбайни і 65 автомобілів для обслуговування комбайнів та зернотоків.

Навантаження на зернозбиральний комбайн становило 135 гектарів.

19 серпня господарства району завершили збирання ранніх зернових культур на 6052,3 га, що становить 100 % до посіву. Намолочено 21301,8 тонни зерна, з них: пшениці – 13298,4 тонни, ячменю – 1858,1

тонн, жита – 3046,7 тонни, вівса – 2572,8 тонни та 450 тонн ріпаку. Середня врожайність складала 35,7 ц/га, що майже на 5,7 ц/га більше у порівнянні з минулим роком.

Хочу відзначити високі показники врожайності озимої пшениці у господарствах: ПП «Княжичі» - 54,9 ц/га, ТОВ «АФ «Київська» - 43,6 ц/га, ТОВ «Агро Холдинг МС» - 42,3 ц/га; жита у ТОВ «Добробут» - 42,9 ц/га, ячменю у ФГ «Агро-Ленд» - 61,7ц/

га, вівса у ТОВ «АФ«Київська» - 41,3 ц/га.

Андрій БОНДАРЕНКО, начальник управління агропромислового розвитку.

Володимир ПЕРЕРВА: “МИ МАЄМО ПОДОЛАТИ ІСТОРИЧНЕ ЗАБУТТЯ І ПОВЕРНУТИСЯ ДО ВИТОКІВ”

Володимир Степанович Перерва – український краєзнавець, кандидат історичних наук, доцент. Член правління Київської обласної організації Національної

Спілки краєзнавців України, лауреат молодіжної премії голови Київської облдержадміністрації (2005) і Літературно-мистецької премії імені І. С. Неচуча-Левицького (2011). Працює у Білоцерківській філії Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна».

Вивчає церковну історію України, історію освіти, мікросторію Київщини. Автор понад 10 наукових статей у фахових журналах і понад 100 наукових та науково-популярних праць. Серед них і книжки, присвячені Макарівщині: «Історія шкільництва в містах і селах Київщини XIX – початку XX ст.», «Містечко Ясногородка: з православної минушини», «Храм святого апостола Іоанна Богослова у селі Колонцині: сторінки минулого», «Графи Браницькі: підприємці та меценати», «Нариси з історії Ясногородки», «Люди, які несли віру. Літопис православного життя села Грузького». Нещодавно побачила світ чергова велика монографія Володимира Перерви «Церковні школи в Україні (кінець XVIII – поч. XX ст.): забутий світ», де також чимало згадок про села нашого району. Пропонуємо до Вашої уваги інтерв'ю з науковцем.

- Володимире Степановичу, охарактеризуйте, як пов'язані між собою церковна історія України та історія освіти. І чому саме ця тема привабила Вас як науковця?

Церковна історія – найменш вивчена галузь історії України. Мало того, що вона була під забороною у часи державного атеїзму, так ще й наповнена різноманітною специфікою – особливим відношенням до реальності, незвичною термінологією. До мене, порівняно молодого науковця, ще й зараз звертаються сивочолі професори та працівники видавництва з проханням пояснити загадкові для них словосполучення на кшталт «церковна ерекція» чи щось подібне.

Сучасне українське історіописання завдяки марксовому «привиду комунізму» дійсно стало секуляризованим та помітно бездуховним. Історики ніби «забули», що до більшовицької епохи Церква, як установа, не була відділена від держави, і тому церковна історія є такою ж частиною держави, як й історія економіки, культури і т. д. Але нашу історію ще й нині пишуть вчорашні марксистки, для яких історія Церкви – це історія іншої планети і, прагнучи не виявляти своєї некомпетентності у цьому питанні, вони обходять його стороною.

Загалом же церковна історія ніколи не була чимось відірваним від повсякденності. Церква завше була осередком не тільки духовного, але й громадського життя. Скажімо, наявність церкви навіть визначала статус населеного пункту. Якщо в ньому не було храму, то він не мав права навіть називатися селом. В документах його іменували «деревней», присілкою, слободою і т. п. Це знову ж таки тому, що церковне життя в аграрну епоху відіграло чимало тих функцій, які нині вже не відіграє.

Церква була важливим «ЗМ». Коли не було інтернету і ТБ, саме в храмі наші предки дізнавалися про новини, розпорядження влади, насування епідемій, початок війни тощо. В кожному храмі велося понад 30 видів документів, які нині ведуться у міськрадах та сільрадах, військоматах, РАГСх, санстанціях, паспортних столах. І, звичайно ж, саме Церква була і джерелом освіти. Адже близько дев'яти століть ми не знали масової державної освіти і єдиним різновидом масової шкільної освіти була виключно церковнопарафіяльна.

➔ СТОР. 6.

ІЗ СТУДІЇ – В СЕЛО ПІСНІ ОСИКІВЦІВ НА «ФОЛЬК-МЮЗІК»

Нещодавно в Осиковому побувала артистка-вокалістка Оксана Пікуль – ведуча телепередачі «Фольк-мюзік». Зустрічали її учасники вокального колективу «Калиновий гай» піснею «Моя Осикова свята» – автор жителя Лещини Марія Даниленко.

– Ваша пісня сколихнула мою душу. Вона обов'язково колись стане народною, бо її може співати кожне українське село, – відзначила Оксана Пікуль.

Вона була приємно вражена майстерністю хорového співу колективу, його злаго-

женістю, правильною постановкою голосів. – Я просто приємно вражена: за чотири роки і такий результат, просто, як кажуть, клас. Дуже, дуже висока майстерність, – зазначила вона.

Телеведуча прослухала пісні «Стоїть гора високая», «Жито, мати, жито, мати, жито – не полова», «Козак дівчину покохав» та інші, всього десять пісень, з яких вибрала чотири пісні на «Фольк-мюзік».

Всі учасники разом з гостем відвідали місцеву церкву та помолилися.

Марія ІВАНОВА.

„МАЙСТЕРШЕФ УКРАЇНА” В МОТИЖИНІ

Бути комунікабельним, кмітливим, швидко орієнтуватися в обстановці, володіти ситуацією, показати свою харизму, як особистості, і вміння куховарити й естетично оформляти страви – ось такі завдання стояли перед учасниками виїзного кулінарного шоу телевізійного каналу СТБ за участі канадського шеф-повара, бізнесмена, телеведучого і судді проекту «МайстерШеф Україна» Ектора Ізмаеля Хіменес-Браво, в минулому випускника Кулінарної

завданням. За умовами конкурсу називати імена ми не маємо права, але про вік хочеться сказати. Наймолодшому 17 років, а найстаршому – 70 (!).

Дійство, на яке було відведено три години, почалося з того, що конкурсант з однієї з прилеглих до центру вулиць, хто на велосипеді, хто на візку чи в руках доставляли продукти, які чемно випросили в мотижинців для приготування страв. Чого тут тільки не було! Живі кури, борошно,

своїй подружці: «Дякуючи Ектору, я почав самостійно готувати страви і мої батьки, особливо мама, просто в захваті!». Поряд мене стояла бабуся й, зітхаючи, шепотіла: «А посуд же який гарненький у них! Що то молодість – я теж колись такою вправною була!». Молодиця з жалем зауважила: «Це і я могла б взяти участь в конкурсі. Такі страви готую – пальчики оближеш!».

...За годину від початку змагання над площею в повітрі «попливли» пахощі. Глядачі враз

академії Боготи, котрий до того ж є засновником консалтингової компанії Bravo Restaurant Group, а з 2014 року одним із чотирьох членів суддів телешоу «Україна має таланти!».

Коли знімальна група підшукувала місце для втілення свого задуму – відзняти передачу безпосередньо в селі, – то свій вибір вона зупинила на Мотижині – чистенькому, повному зелені й квітів, та й люди привітні, гостинні. Отож погодили питання з сільським головою Ольгою Сухенко і незабаром мотижинці й гості села могли бачити, як працівники знімальної групи на центральній площі села встановлювали два майданчики з імпровізованими кухнями. В кулінарному змаганні брали участь непрофесійні кухарі, котрих відібрали на попередньому кастингу аматорів з різних областей України і поділили на дві команди: одні були в одязі червоного кольору, інші – жовто-синього. Дехто мав фартушки чорного кольору – ознака того, що їх власники – претенденти на виключення з команди, як такі, що не справились із

яйця, олія, городинка й багато іншої всякої всячини – чим щедро поділилися сільчани з кулінарними-аматорами.

Дорослі й дітвора з цікавістю дивились, як конкурсант метушились, готуючи страви, як працювали оператори, знімаючи кадр за кадром.

Коли до конкурсантів прямував славнозвісний Ектор, то всі вітали його такими гучними оплесками, що оператори на мить відключили мікрофони і призупинили запис. Телеведучий популярної програми, котрий підходив до кожного учасника, цікавився хто і що готує та яким чином. І реакція його була різною на почуте у відповідь: він то здивовано поглядав на конкурсанта, то заперечливо жестикулював, то щось радив... Обійшовши всіх учасників-кулінарів і подарувавши мотижинцям свою сонячну посмішку, Ектор пішов у затінок, а команди активно включилися в роботу.

Тим часом, глядачі гаряче обговорювали процес, який тривав на площі. Один підліток розповідав

відреагували на них репліками: «Пахне борщем», «а це – смажить-ся м'ясо», «о, щось смачненьке печеться!». Дітвора вигуками темпераментно весь час підтримувала конкурсантів, вболіваючи кожен за «свою» команду.

Швидко працювали аматори, але й швидко летів час, відведений для змагання. Тож, коли стрілки годинника наблизились до кінцевої цифри, всі припинили роботу. На площі швидко виставили столики й стільчики. Їх зайняли ті, кому пощастило взяти участь в дегустації страв. Суддів, як таких, на виїзні конкурси не беруть. Тож цього разу визначення переможців – це суто народний вибір. І голосування також було оригінальним – підняті догори тарілки...

Мотижинці мають можливість знову пережити побачені ними цікаві моменти кулінарних змагань, а решта, хто є постійними глядачами телешоу, дізнаються про переможців, подивившись вересневий випуск телепередачі «МайстерШеф Україна».

Тетяна ЗДАНЕВИЧ.

МАКАРІВСЬКІ ВІСТІ

ПОНЕДІЛОК, 25 СЕРПНЯ

Table with 6 columns containing TV and radio program schedules for Monday, August 25, 2014. Includes channels like УТ-1, СТБ, ІНТЕР, and various program titles.

ВІСІРОК, 26 СЕРПНЯ

Table with 6 columns containing TV and radio program schedules for Tuesday, August 26, 2014. Includes channels like УТ-1, СТБ, ІНТЕР, and various program titles.

СЕРЕДА, 27 СЕРПНЯ

Table with 6 columns containing TV and radio program schedules for Wednesday, August 27, 2014. Includes channels like УТ-1, СТБ, ІНТЕР, and various program titles.

ЧЕТВЕР, 28 СЕРПНЯ

Table with 6 columns containing TV and radio program schedules for Thursday, August 28, 2014. Includes channels like УТ-1, СТБ, ІНТЕР, and various program titles.

Примітка: Цифрові позначки у програмах вказують на класифікацію: 2 к. (2 категорія) - передачу або фільм можна дивитися дітям лише за присутності батьків; 3 к. (3 категорія) - можна дивитися особам, яким виповнився 21 рік.

ІНТЕР: 6.30 Х/ф "Карнавал", 9.10 Х/ф "Вусатий нянь", 10.30 "Останній день СРСР", 11.30 Т/с "Вулиці розбитих ліхтарів 2", 15.30 Т/с "Таємниці слідства 13", 19.30 Т/с "Шаповалов", 21.20 Х/ф "Капкан для кілера", (2 категорія), 23.00 Т/с "NCIS: Лос-Анджелес 3", (2 категорія), 0.00 Т/с "CSI: Маямі 10", (2 категорія), 1.40 Х/ф "Шури 2", (3 категорія), 3.20 "Речовий доказ", 4.20 "Випадковий свідок", 5.30 "Легенди карного розшуку".

СТБ: 6.00 "У пошуках істини. Особисті таємниці Адольфа Гітлера", 6.45 "Усе буде добре!", 8.35 "Зіркове життя. Ціна щастя - дитина", 9.30 "Зіркове життя. Як пережити зраду", 10.25 Х/ф "Камінь гість", 12.20 "Битва екстрасенсів. Апокаліпсис", 14.50 "Усе буде смачно!", 16.00 "Усе буде добре!", 18.00 "Вікна-новини", 19.00 Т/с "Коли ми вдома", 19.55, 22.45 "Врятуйте нашу сім'ю 3", 22.00 "Вікна-новини", 0.05 Нічний ефір, НОВИЙ КАНАЛ: 5.05 Т/с "Красуні в Клівленді", 5.45, 6.55 Kids' Time, 5.50 М/с "Скубі-Ду: Корпорація Загадка", 7.00 Репортер, 7.05 Т/с "Уся така раптова", 8.55, 22.00 Т/с "Останній із Магікян", 9.55, 23.00 Т/с "Щасливі разом", 16.30 Серця трьох.

СТБ: 8.30 "Зіркове життя. Усі чоловіки свої...", 9.35 "Врятуйте нашу сім'ю 3", 12.50 "Битва екстрасенсів. Апокаліпсис", 15.00 "Усе буде смачно!", 16.00 "Усе буде добре!", 18.00 "Вікна-новини", 19.00 Т/с "Коли ми вдома", 20.00, 22.45 "МайстерШеф 4", 22.00 "Вікна-новини", 0.05 Нічний ефір, НОВИЙ КАНАЛ: 5.05 Т/с "Красуні в Клівленді", 5.45 Kids' Time, 5.50 М/с "Скубі-Ду: Корпорація Загадка", 6.55 Kids' Time, 7.00 Репортер, 7.05 Т/с "Уся така раптова", 9.00 Т/с "Останній із Магікян", 10.00 Т/с "Вороніні", 16.40 Серця трьох, 18.00 Репортер, 18.20 Абзац!, 19.00 Т/с "Вороніні", 22.00 Т/с "Останній із Магікян", 7.40 "Зіркове життя. Розмір не має значення".

СТБ: 8.10 "Зіркове життя. Помста по-жіночому", 9.05 "Зіркове життя. Бездітні за власним бажанням", 10.05 Х/ф "Службовий роман", 13.00 "Битва екстрасенсів. Апокаліпсис", 15.00 "Усе буде смачно!", 16.00 "Усе буде добре!", 18.00 "Вікна-новини", 19.00 Т/с "Коли ми вдома", 20.00 "Зважені і щасливі 4", 22.00 "Вікна-новини", 22.45 "Зважені і щасливі 4", 0.05 Нічний ефір, НОВИЙ КАНАЛ: 5.10 Т/с "Красуні в Клівленді", 5.45 Kids' Time, 5.50 М/с "Скубі-Ду: Корпорація Загадка", 6.55 Kids' Time, 7.00 Репортер, 7.05 Т/с "Уся така раптова", 8.55 Т/с "Останній із Магікян", 10.00 Т/с "Щасливі разом", 16.40 Серця трьох, 18.00 Репортер, 18.20 Абзац!, 19.00 Т/с "Вороніні", 22.00 Т/с "Останній із Магікян", 23.00 Т/с "Щасливі разом", 0.00 Т/с "Блиск слави", (2 категорія), 4.55 Т/с "Україна 2014. Волонтери", 5.40 Т/с "Полювання на Берію", 8.30 Ранковий "Свідок", 9.00 "Випадковий свідок", 10.00 Т/с "Коломбо", 12.00 "Свідок", 12.30 "Таємниці кримінального світу", 13.10 Т/с "Шаповалов", 15.00 "Свідок", 15.15 Т/с "Україна 2014. Переселенці", 16.05 Т/с "Полювання на Берію", 19.00 "Свідок", 19.30 Т/с "Шаповалов", 21.40 "Свідок", 22.00 Т/с "Той, що читає думки 2", (2 категорія), 23.45 Т/с "NCIS: Лос-Анджелес 3", (2 категорія), 0.40 Т/с "CSI: Маямі 10", (2 категорія), 2.05 "Свідок".

ТУРИСТИЧНА УКРАЇНА

ВОДОСПАДИ, ЯКІ НЕ ПОСТУПАЮТЬСЯ КРАСОЮ НАЙВІДОМІШИМ У СВІТІ

Якщо ви знаєте місце, де вода падає з висоти, щонайменше, одного метра вважайте – це водоспад. Хай і не такий величний, як Анхель, Вікторія чи... Шипіт.

Між іншим, за красою та милозвучністю останній нічим не поступається найвідомішим водоспадам світу. Зрештою, як і шість інших з нашої добірки.

ДЖУР-ДЖУР

Вода-вода... Саме так перекладається з вірменської назва водоспаду. І це не випадково, адже Джур-Джур є найбільш повноводним у Криму. Навіть за стійкої спеки.

15 метрів заввишки, він утворився в неприступному урочищі Хапхал під дією стрімкої високогірної річки Східний Улу-Узень. Неповдалі від водоспаду – однойменна 750-метрова печера, а навколо – мальовничі кримські пейзажі.

УЧАН-СУ

Найвищий водоспад країни також знаходиться у Криму на південному схилі гори Ай-Петрі. Вода однойменної річки Учан-Су спадає тут з майже 100 метрів. Виглядає дійсно, як «вода, що летить». Кримські татари з назвою не прогадали. Між тим, плануючи завітати до водоспаду, майте на увазі, що влітку він майже повністю висихає, а взимку – замерзає.

БІЛІ КАМЕНИ

Цей водоспад є справжньою родзинкою індустріальної Дніпропетровщини. Його, як і все Карачуновське водосховище, наповнюють води найбільшої річки краю Інгулець.

Знайти водоспад не так вже й просто. Підказуємо: прямуйте до Кривого Рогу, звідти до селища Широке, а там... питайте в людей).

ЧЕРВОНОГОРОДСЬКИЙ РІВНИННИЙ

Вважається найвищим рівнинним водоспадом, хоча про нього знає не так багато людей поза Тернопільщиною. Утворився в долині річки Джури. Висо-

та найвищого з трьох каскадів – аж 16 м.

СРІБЛЯСТІ

Дзвінкий каскадний водоспад у гуцульському селі Шешорина Івано-Франківщини спадає місцями з 4-ох, а подекуди навіть 8 метрів. Назва «сріблясті» місцеві жителі дали водоспадам через блиск води на сонці. Кажуть, видовище – незабутнє.

ЛУМШОРСЬКИЙ ВОДОСПАД

Найвідоміший з групи водоспадів досі називають Партизаном. Тут вода з річки Турічка спадає зі скелі заввишки 4 метри, утворюючи кришталево чисте озерце. Лумшорський водоспад розташований неподалік однойменного села, що на Закарпатті. До речі, воно відоме екзотичними ча-

нами з гарячою мінеральною водою. Іншими словами, тут варто побувати.

ШИПІТ

Додатковою рекламою водоспаду є субкультурний фестиваль, який проходить тут щороку у липні, починаючи з початку 90-их. Хіппі з усієї країни та найближчого зарубіжжя з'їжджаються до підніжжя закарпатської гори Гемби, аби насолодитися свободою. Взимку Шипіт зустрічає здебільшого лижників, які приїхали до Пилипця покататися та відпочити від міської метушні.

Водоспад заввишки 14 метрів. Його його можна почути вже здалеку, а поруч – важко почути самого себе.

Зрештою, для чого розмови, коли перед тобою така краса...

ЗАХІДНА УКРАЇНА – ЦЕ НЕ ЛИШЕ ГІРСЬКІ КАРПАТИ

Західна Україна – це села. Безліч крихітних, ніби намальованих, нікому невідомих. Великих за розміром і величчю сіл. Історичні, старовинні, вічні... таємничі, містичні і загадані, милі і кумедні. Вони – унікальні. Завітайте – і кожне з них розкаже вам свою вражаючу історію, а, може, казку. Ця казка, що пахне полином Поділля, сходиться сонцем над руїнами фортеці, вмивається водами Нічлави і колишеться на степових травах вічних доріг, поведе вас у таємницю, щоб навечно закохати у красу українських сіл.

с. Бакота, Хмельницька обл.

Бакота – затоплене село, давня столиця Пониззя. Це місце на березі Дністра у Кам'янець-Подільському районі, де колись розташовувались безліч язичницьких святилищ та капиш, кургани з жіночими похованнями. Пропливши річкою Смотрич, ви побуваєте буквально над відбитком стопи Будди, існування якого вже частково підтверджено підводними дослідженнями. А ще з річки перед вами відкриється панорама скелястого монастиря. Надзвичайної краси природа та цілюща вода з освячених джерел доповнять незабутні враження від цього справді знакового місця.

с. Розгірче, Львівська обл.

Старовинне село на Львівщині замилує вас малою даною красою рівнинних Карпат. Подивитись тут є на що. Скельний «монастир», що використовувався ще за язичницьких часів – дуже гарний. Не менш цікаві давньоруські укріплення, які побачите на вершині гори. Хвилюючий, таємничий дух старовини, яким віє від пам'яток, а кругом – унікальної краси скелі. Ви маєте це відчуття.

с. Стільсько, Львівська обл.

Це воістину унікальне місце, яке відкриє вам те, чого не побачите більше ніде. Село Стільсько, що на Львівщині – столиця неіснуючої тепер країни – Білої Хорватії. Величезне стародавнє городище із цілим підземним містом точно вразить вас не лише своїми масштабами, а й легендарністю. Стільсько – це таємниця, це давні знання, якими володіють лише місцеві, називаючи «Білою дорогою», «Вежею», «Княжою криницею»... Здавалося б, неіснуючі об'єкти, які лише з роками відкриваються з історії. Стільсько – це легенда.

МУЗЕЇ – ЦЕ НЕ ЗАВЖДИ НУДНО

Сама ідея створення державного музею іграшок у Києві виникла ще у 1933 р., проте відчинив свої двері музей лише у 2003. Колекція музею складається з уні-

кальних робіт радянських майстрів: ляльки-міліонери та перші трансформери 30-х рр., целулоїдні фігурки 40-х рр., ретро ведмежата 50-х рр., заводні тваринки 60-х рр.

Також в стінах музею можна побачити близько 600 найменувань ляльок. Експонати музею «зроблять» все можливе, аби повернути вас назад в дитинство. Хоча б на трохи.

ДИВОВИЖНЕ - ПОРЯД

Здається, чого можна чекати від невеличкого села, що в глибинці? А от ви помиляєтесь. І переконаєтесь в цьому, відвідавши село Буки Сквирського району, в якому розташований красивий ландшафтний парк, що був заснований в 1996 році підприємцем Іваном Сусловим. Зараз цей парк одночасно ще й місце проживання його сім'ї. Під територію для парку підприємець викупив ділянку землі біля річки Ростава. До цього земля загальною площею 2,7 гектари була місцевим звалищем і обійшлася йому в 20 тисяч доларів.

Сам парк, який просто потопав в зелені і квітах, складається з двох частин: храмового комплексу з фонтаном і самого ландшафтного парку. Вхід на територію безкоштовний.

Храмовий комплекс включає в себе дзвіницю Святого Данила, названу на честь Данила Кучми, батька колишнього президента України. І цьому передувала ось така реальна історія: в один час син І. Суслова захворів на рак. Необхідних ліків в Україні не було. Підприємець не знав, що робити, і спробував попросити допомоги у Леоніда Кучми, але його відмовилися прийняти. Тоді він спробував пройти силою, охорона зупинила його і повідомила про цей інцидент. Тодішньому главі держави. Наступного дня ліки були доставлені спеціальним рейсом з Німеччини, і син був врятований. Дзвіниця була названа на честь батька Леоніда Кучми. Після «помаранчевої революції» підприємцю запропонували прибрати та-

бличку з назвою дзвіниці, але він відмовився.

При вході до парку розташований величезний фонтан, який колись, до реконструкції, стояв у Києві на Майдані Незалежності. Але після реконструкції площі в 2001 році розібраний фонтан довгі роки припадав пилом

на одному зі столичних складів і його деталі потихеньку розкрадали. І. Суслов організував транспортування фонтану в село Буки, де його два роки ремонтували. Кілька металевих пелюсток чаші відлиті заново, замінене насосне обладнання і граніт, встановлене додаткове освітлення, і в 2011 році фонтан був відкритий. Донині цей фонтан радує відвідувачів.

Також у парку збудована міні - ГЕС, яка забезпечує електрикою всю територію. При цьому слід зазначити, що ГЕС дуже органічно вписана в ландшафт і є елементом ландшафтного парку.

Ще на горі сидять три жаби, що символізують благополуччя, і біля них часто фотографуються відвідувачі.

УНІКАЛЬНИЙ ХРАМОВИЙ КОМПЛЕКС

Китайгород – село козацьке, розташоване в Царичанському районі Дніпропетровської області. Перша згадка про нього відноситься до 1667 року, але відомо, що укріплення – земляний

тар, а пізніше й від турків. Є тут три барочні козацькі церкви, створені, можна сказати, народними українськими умільцями – унікальний комплекс, який робить Китайгород чи не найцікавішим (з точки зору архітектурних пам'яток) населеним пунктом Дніпропетровщини.

Перша церква, яка зустріне вас у селі, – Миколаївська (1757). Це витончений круглий храм (ротонда) у стилі бароко, подібного в Україні нема.

Наступна – Успенська церква (1754), дуже красива. Вважається унікальною як найбільш ранній та єдиний зразок тетраконхового храму на Придніпров'ї. (Тетраконховий – це коли в плані храм виглядає як чотирипелюсткова квітка.) З кінця XIX ст. при церкві існувала церковно-приходська школа. У сімдесятих роках XX ст., при проведенні реставрації, у центрі храму під підлогою був знайдений склеп сотника, бунчукового товариша Павла Семенова та двох членів його родини. Слід зазначити, що сотник Семенов був ініціатором і спонсором спорудження не тільки Успенської, але й двох інших церков. Він був дуже впливовою особою, йому належало декілька хуторів у тутешніх місцях.

В одному дворі з Успенською стоїть церква Варвари (1756), яка здається її дзвіницею. Але це окремий храм, який має і притвор, і вівтарну частину, але який поєднує у собі риси і церкви, і дзвіниці, і вежі. Зараз храм реставрується.

вал з дубовим частоколом – тут існувало ще за часів Київської Русі. Саме від укріплення, що татарською звучить як «китай», і походить назва села (тобто, «китайгород» – «укріплене місто»). Місцеве населення укріплювалося тут від та-

ЧИТАННЯ НА ДОЗВІЛЛІ ТАЄМНИЧІ МІСЦЯ СВІТУ ЧИ НЕ НАЙЗАГАДКОВІША ПОСТАТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

Людей завжди притягували таємничі і загадкові місця, вони оточували їх численними міфами і легендами

Підземне місто Деринкую, Туреччина

Гігантські підземні споруди розраховані на забезпечення 20000 тис людей всім необхідним: археологи виявили залишки продовольчих магазинів, винних крамниць, друкарень, стаєнь, шкіл, водопроводу і багато чого іншого.

Згідно з найпоширенішою версією, Деринкую почали

будувати в першому тисячолітті до нашої ери, але деякі вважають, що місто набагато старіше і було спроектовано позаземними силами для захисту населення цього регіону від глобальних катастроф.

У підземних переходах є навіть кам'яні двері 1-1,5 метра у висоту і вагою майже півтонни кожна, що говорить про серйозний підхід будівельників до забезпечення безпеки жителів. Місто виявили в 1960-х роках минулого століття, і до цього часу там ведуться розкопки – на даний момент археологи досягли позначки 85-ти метрів у глибину.

Саксайуаман, околиці міста Куско, Перу

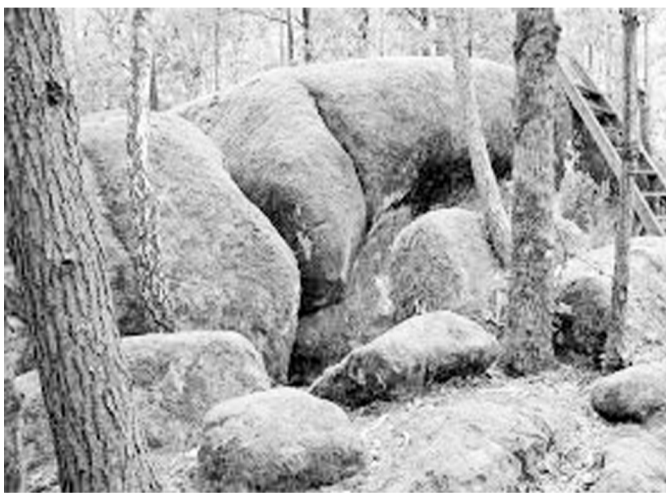
Колишня столиця Імперії Інків практично цілком складена з неймовірно великих і важких брил, вага деяких з них досягає 360-ти тонн. Вчені б'ються над загадкою, як інкам вдалося доставити ці «цеглинки» на будівництво, адже найближче родовище таких порід знаходиться приблизно в 35-ти км від Саксайуамана.

КАМІННЕ СЕЛО

В Україні є чимало місць, оповитих міфами та легендами. Як давніми, так і відносно новими.

Серед них місця під назвою Камінне село, загублена у густих поліських лісах Олевського району, що на північному заході Житомирської області, неподалік кордону з Білоруссю.

Геологічний об'єкт Камінне село є великою кількістю масивних кам'яних брил, що лежать у правильному геометричному порядку, котрий відтворює план сільської вулиці. Каменюки за формою нага-

дують справжні хати, а один із них – навіть церква! Науковці досі сперечаються, як ці гігантські брили тут опинилися, адже ніяких гір чи скель на сотні кілометрів навколо немає. За однією з офіційних версій, титанічні брили з'явилися тут внаслідок зсуву льодовика. Після цього форму будинків протягом 20 тисяч років їм надавав вітер. Незрозуміло лише, як вони вишикувалися у правильному та чіткому порядку. Не порозкладав їх же льодовик? Словом, запитань більше, ніж відповідей.

За легендою, це дещо чахлам виглядом, а листя на них за-

давно було селом звичайним. І ось одного разу ним проходив бідний подорожній чоловік. Попросивши хліба та води в хазяїна одного з дворів, він отримав відмову. І так – у всіх будинках. Розгнівався чоловік та перетворив усю житла на кам'яні. А щоб не забували – залишив у деяких колишніх хатах сліди від своїх ніг: один величезний та кілька слів розміром з людські. Виявилось, що подорожнім був сам Бог.

Цікаво, що дерева у межах Камінного села, вирізняються

Марко Вовчок (чоловічий псевдонім української письменниці Вілінської) називають «українською Жорж Санд», вважають «фатальною жінкою» та навіть проводять паралелі з таємничістю образу Шекспіра.

Вона була аристократкою, внесла нові жанри в українську літературу. Але мало хто знає, що, окрім української, вона писала свої твори французькою та російською. Загалом Марко Вовчок мала надзвичайний лінгвістичний хист і знала майже 10 іноземних мов, серед яких французька, англійська, польська, чеська, німецька, українська (оскільки рідною для неї була російська) та інші.

В січні 1851, у віці 17 років Марія Вілінська побралась з Марковичем, якому тоді було 29. Пізніше вона сама зізнавалась Герцену, що вийшла заміж «не кохаючи, а лише прагнучи незалежності».

Мало хто знає, але багато дослідників вважають, що твори Марка Вовчка, написані українською мовою, – зовсім не її пера, а авторства Опанаса Марковича, чоловіка письменниці. Проте дані аргументи знівечить ще один дослідник, захисник Вовчка, Василь Доманицький у своїх численних працях.

Мало хто знає, але Марко Вовчок була справжньою серцеїдкою. Хоч вона і не була красунею, проте, наче магніт, притягала і захоувала в себе ледь не усіх чоловіків довкола. Письменницею захоплювались такі визначні постаті, як Жюль Верн, Тарас Шевченко, Лев Толстой, Густав Флобер, Пантелеймон Куліш, Іван Тургенев, Олександр Бородин, Дмитро Менделєєв, Микола Костомаров, Микола Некрасов, Олександр Герцен, і це – далеко не повний список. Хімік Владислав Олевінський навіть покінчив з життям через нещасливе кохання, вживши ціаністого калію (таким чином вперше визначивши смертельну дозу для людини). Приголомшує є також те, що Марія Вілінська протягом довгого часу крутила роман із своїм троюрідним братом (!), Дми-

тром Писаревим. А останнім її чоловіком став близький товариш сина Михайло Лобач-Жученко, який був молодшим за письменницю на 17 років.

Марко Вовчок насправді використовувала чужі переклади, підписуючись власним іменем. Проте це потім вийшло на-гора і завдало нищівного удару по репутації письменниці.

Мало хто знає, але Марію Маркович люто ненавиділи інші жінки. Своє негативне ставлення до письменниці висловлювали Олена Пчілка, дочка Льва Толстого К. Юнге, дружина Пантелеймона Куліша Ганна Барвінок та багато інших. Ймовірно, така реакція ґрунтувалась на звичайній заздрості, яка, тим не менш, часто притаманна жінкам.

А ще повість Марка Вовчка «Маруся» отримала нагороду Французької Академії і була рекомендована для обов'язкового (!) вивчення у французьких школах. Твір, до слова, про українську дівчинку, яка ціною власного життя рятує козаків-запорожців. Сама ж повість ще за життя письменниці була перекладена кількома мовами і стала улюбленою книгою французьких дітяків.

Мало хто знає, але в Марії Маркевич була репутація «фатальної жінки». Річ у тому, що двоє її коханих померли просто в неї на руках, а третій закоханий вчинив самогубство. Перший – юрист Олександр Пассек, який помирає від туберкульозу. Інший – троюрідний брат та коханець Марії Маркович Дмитро Писарев, він потонув на Балтійському морі під час спільної прогулянки на вітрильнику. Третім був польський хімік,

який випив ціаністого калію.

У венах Марії Вілінської текла кров славетного роду Радзівиллів, які були князями Королівства Литовського. Бабуся письменниці була з цього роду і мала їхній герб – зізнавався потім син Вовчка Богдан Маркович. До своєї біографії, передрукованої якоюсь газетою з енциклопедії Брокгауза і Ефрона, письменниця дописала олівцем: «Бабка по матері – полька, литвинка. Батько – уродженець західних губерній». Отже, не можна говорити про чисте «великоросійство» Марка Вовчка.

Марко Вовчок прожила 73 роки. Виглядала досить молодо, як на свій вік. І невідомо, чому, адже хворіла вона стільки ж, скільки звичайні люди і померла від раку мозку. Та це, мабуть, залишиться однією з тих таємниць, які не судилося розгадати...

НАЙМЕНША БІБЛІЯ У СВІТІ

Ось вони, ті самі нанотехнології у дії. Ученим з ізраїльського технологічного університету вдалося зробити неможливе. Вони «написали» весь текст Старого завіту на маленькій кремнієвій пластинці площею всього 0,5 квадратних міліметра. Пластинка настільки мала, що візуально її не відрізнити від простої піщинки.

Текст Біблії для своїх експериментів учені вибрали не випадково, на її прикладі вони хотіли показати, наскільки багато інформації можна умістити на настільки малій площі. Завдяки таким цікавим експериментам учені планують привернути увагу молоді, зацікавивши технологіями і науковими дослідженнями.

Ідея найменшої Біблії належить професорові Урі Сивану, що очолює нанотехнологічний інститут Рассела Беррі. Втілювали проект «Нано Біблії» в життя науковий радник університету по освітніх програмах Охад Зохар і доктор Алекс

Лавав. Для написання тексту вони використовували сфокусований пучок іонів гелію, що вибивав атоми золота, яким була покрита кремнієва пластинка. Технологію вони розробили швидко, а ось на написання комп'ютерної програми, що управляє, пішли три місяці. В результаті процес нанесення тексту Старого завіту зайняв одну годину, за цей час на поверхню кремнієвої пластинки було нанесено 300 тисяч слів на староеврейській мові.

Найближчим часом фахівці університету планують сфотографувати весь текст з пластинки і роздрукувати на полотні розміром 7 на 7 метрів, висота букв у такому масштабі складатиме 3 міліметри. Полотно хочуть вивісити в будівлі фізичного факультету університету, а поруч поставити стенд з оригіналом.

Учені сподіваються, що в майбутньому їх технологія знайде своє вживання в запису масивів даних на біологічні молекули і навіть ДНК.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО СПРАВЖНЮ АЛІСУ В КРАЇНІ ЧУДЕС

«Аліса в країні чудес», напевно, один з найвідоміших творів у світі. Тим часом, у головній героїні повісті був цілком реальний прототип, Аліса Лідделл, розповідаючи казки якої, Льюїс Керролл і написав свій найзнаменитіший твір.

Аліса Лідделл прожила довге і щасливе життя. У віці 28 років вона вийшла заміж за Реджинальда Харгрівса, професійного гравця в крикет за Гемпшир, народила трьох синів. На жаль, обидва старших Алан Ніветон Харгрівс і Леопольд Реджинальд Рекс Харгрівс загинули у Першій світовій війні. Померла Аліса в своєму будинку в Вестерха-

Після смерті Джонсона книга була куплена консорціумом американських бібліофілів. Сьогодні рукопис зберігається в Британській бібліотеці.

Алісі було 80 років, коли, перебуваючи з візитом в США, вона зустрілася з Пітером Ллевелін Девісом, тим самим, який надихнув Дж. М. Баррі на його знаменитий твір «Пітер Пен».

На честь Аліси Лідделл названа мала планета 17670 Liddell.

ГОРОСКОП

25 — 31 СЕРПНЯ

28 СЕРПНЯ ПРАЗНИК УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

ОВЕН (21.03-20.04). Не зменшуйте темп. У першій половині тижня вам чудово буде вдаватися самопрезентація...

ТІЛЕЦЬ (21.04-21.05). Ви входите в смугу важливих змін. У вашому житті може з'явитися людина, з якою вас об'єднують загальні інтереси...

БЛИЗНЮКИ (22.05-21.06). Вдали час зайнятися ремонтом в будинку. У першій половині тижня можна робити покупки, вести переговори...

РАК (22.06-22.07). Середа додасть вам сил, якщо ви плануєте перегнути деякі теми в своєму житті. Ви зможете проявити характер і відкрито заявити про свої інтереси...

ЛЕВ (23.07-23.08). Підбийте підсумки і поставте крапку там, де ви отримали той результат, на який розраховували. Якщо результат не той, вам варто спробувати себе в іншій справі...

ДІВА (24.08-23.09). Після середи починається «золотий» період для Дів. Але до цього потрібно розрахуватися з боргами, привести до ладу справи і свій будинок...

ТЕРЕЗИ (24.09-23.10). Перша половина тижня подарує вам багато яскравих вражень. Посядніть виконання професійних обов'язків із задоволеннями...

СКОРПІОН (24.10-22.11). Ваша зазидна витримка може дати збій. З'явиться багато додаткової роботи, а на винагороду поки розраховувати не доводиться...

СТРЕЛЕЦЬ (23.11-21.12). Ви можете відчути бажання негайно абикуди відправитися. Але якщо вам доведеться залишатися на одному місці, сконцентруйтеся на такій діяльності, яка відкриває нові, ще невипробовані можливості...

КОЗЕРІГ (22.12-20.01). Не здавайтеся, якщо перед вами встають глобальні цілі. Конкуренти можуть вести приховану боротьбу, і ви вже потребуєте невеликого відпочинку...

ВОДОЛІЙ (21.01-19.02). Цей тиждень може стати піком вашого навантаження, але не вичавлюйте з себе останні сили. Якщо ви залишите без уваги деякі проблеми, їх можна вирішити партнерами...

РИБИ (20.02-20.03). Зараз головне - утримати позиції. Можуть виникнути проблеми фінансового характеру. Доведеться займатися питаннями, які ви раніше ігнорували...

«Величаємо Тебе, Пренепорочна Мати Христа Бога нашого, і славимо Твоє всеславне Успення» (Величання празника).

Предавний, загальний і глибокий культ Пресвятої Богородиці у Східній Церкві залишив особливий слід передусім на нашому літургійному році. Церковний рік не тільки багатий на різні Богородичні празники, але він також ними починається і завершується...

Хоча празник Успення нагадує нам про сумну подію смерті, все-таки він належить до радісних празників. Богослуження празника Успення повне радісних і веселих піснеспівів. Цього дня свята Церква радіє, бо Пресвята Богородиця з тілом і душею перейшла з земного життя до вічної слави Свого Сина...

День смерті Пресвятої Богородиці зветься в нашій Церкві Успення, бо її тіло після смерті не зотліло, але разом з душею було взяте до неба. Не маємо історичних даних, як довго Божа Мати ще перебувала на землі після Христового Вознесення, ані коли, де і як вона померла...

Є свідчення, що з початку VI ст. у храмі Успення в Гетсиманії був гріб Пресвятої Богородиці, тому церкву на Сіоні стали вважати місцем її Успення. Однак на сьогодні історики не знають про місце її смерті, та де є її гріб. Одні доводять, що вона померла в Єрусалимі, інші ж твердять — в Ефесі, куди нібито її узяв з собою святий євангеліст Йоан Богослов.

Літургійний культ Пресвятої Богородиці починається від Ефеського Собору 431 року, який окреслює догму про її богоматеринство. У творах святих Отців до четвертого століття нема нічого про Успення Богородиці.

Лише після IV сторіччя починають церковні письменники на основі передання писати про останні хвилини життя Пресвятої Богородиці.

У кінці VII і початку VIII ст. церковні письменники починають звертати увагу не тільки на її чудесне Успення, але і на її вознесення на Небо з тілом та душею. Найбільш цікавий речовий доказ про Успення подає святий Йоан Дамаскин. У своїй другій проповіді на Успення, покликаючись на незнану для нас Історію Євтимія, каже, що Пульхерія, жінка імператора Маркіяна (450-457), збудувала церкву на честь Пресвятої Богородиці у Влахерні, передмісті Царгорода й хотіла там покласти тіло Пресвятої Богородиці...

У нашій богослужбі на Успення відбивається уся традиція і віра Церкви перших століть у її чудесне Успення і вневовзяття з тілом і душею.

Свята Церква святкує Успення Богородиці, бо в небі вона за нас заступається. «У рідв дівство зберегла Ти, в усенні світа не оставила Ти, Богородице. Переставилася ти до життя, бувши Матір'ю Життя. І молитвами Твоїми ізбавляеш від смерті душі наші». У першій стихирі на вечірній Церква закликає: «О дивне чудо! Істочник Життя кладеться у гробі, і гріб стає драбиною до неба. Веселися Гетсиманіє, святий Богородичний доме! Закличмо вірні, маючи приклад архангела Гавриїла: Благодатна, радуйся! З Тобою Господь, подавай світові Тобою велику милість».

Підготував о. Євген ЧЕРНЮК, УКГЦ.

СКАНВОРД

A crossword puzzle grid with words and numbers. The grid includes clues and corresponding words, with a central image of a bouquet of flowers.

СПОРТ

МАТЧ

ЗА КУБОК РАЙОНУ

У неділю відбувся дев'ятий тур чемпіонату району з футболу серед команд вищої ліги: «Атрибут» (Копилів) - «Факел» (Мотижин) - 0:0 «ПЕРО» (Колонщина) - «Іскра» (Наливайківка) - 0:2 «Копіівка» (Ситняки) - «Авангард» (Макарів) - 1:3 «Макарів» - «Алтис» (Копилів) - 3:2.

Колектив ФК «Макарів» висловлює подяку депутату районної ради Олександрі Гулаку за матеріальну підтримку команди на футбольних турнірах.

24 серпня, у День Незалежності України, на районному стадіоні ім. М. Бруквенка о 18 годині відбудеться фінальний матч на кубок району між наливайківською «Іскрою» та мотижинським «Колосом». Запрошуємо вболівальників подивитися вирішальний матч за кубок району.

ПОГОДА З 22 ПО 27 СЕРПНЯ

Weather forecast table with columns for dates: 22 серпня +12+21, 23 серпня +11+23, 24 серпня +16+17.

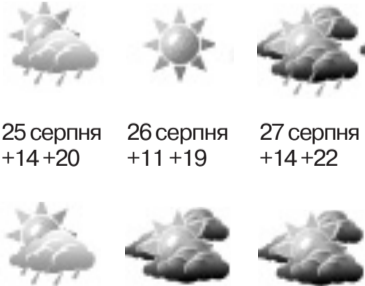
ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД У № 31

По горизонталі:

1. Іго. 4. Гул. 7. Верх. 9. Горе. 10. Бом. 11. Ага. 13. Аве. 15. Ной. 16. Ак. 18. Ре. 19. Ірак. 20. Журі. 21. Бо. 23. Од. 26. Оро. 29. Кар. 31. Піа. 32. Лох. 34. Кант. 36. Едем. 38. Ахо. 39. Ено.

По вертикалі:

1. Іво. 2. Гема. 3. Ор. 4. Го. 5. Уран. 6. Лев. 8. Хан. 9. Гай. 10. Бра. 12. Гор. 14. Есе. 17. Кю. 18. Піо. 21. Бак. 22. Ері. 24. Дух. 25. Прах. 26. Орт. 27. Оае. 28. Клен. 30. Ака. 33. Омо. 35. Но. 37. Де.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За точність викладених фактів відповідальність несе автор, за достовірність інформації в оголошеннях - рекламодавець. Листування з читачами - на сторінках газети. Редакція не рецензує матеріалів і рукописів не повертає.

© - на правах реклами П.Р. - політична реклама.

«Макарівські вісті» - громадсько-політична газета. Засновники - Макарівський районна державна адміністрація, районна рада, трудовий колектив редакції. Адреси: 08000, смт. Макарів Київської обл., вул. Фрунзе, 30, вул. Пушкіна, 3.

Свідоцтво про реєстрацію №203, серії К1 від 24.03.1997 року. Індекс видання 61291. День виходу газети - п'ятниця. Газету набрано і зверстано в редакції газети «Макарівські вісті». Дизайн - АННІ СУХЕНКО. Верстка - ОЛЕНИ РОМАНОВОЇ. Віддруковано у друкарні «Інтерекспресдрук». 03134, м. Київ, вул. Сим'ї Сосніних, 3. Тираж: 1800, зам.

Редактор Петро СУХЕНКО.

Адреса редакції: 08000, смт. Макарів Київської обл., вул. Пушкіна, 3. Телефони: (код 04578) редактора - 5-13-44; відділу суспільно-політичного життя, бухгалтерії - 5-14-98, листів та масової роботи - 5-15-30, з питань реклами та оголошень - 5-14-98 (факс). E-mail: makariv_visti@mail.ru